

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz

SSA Wojciech Kościółek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa G. sp.j. w L.

przeciwko Ł. P.

o uznanie umowy darowizny nieruchomości za bezskuteczną,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 października 2004 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w R.

z dnia 8 czerwca 2004 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w R. odrzucił kasację pozwanego Ł. P. od wyroku tego Sądu z dnia 13 lutego 2004 r., ponieważ kasacja nie zawiera okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż w kasacji nie wskazano istotnego zagadnienia prawnego mającego występować w sprawie, ewentualnie przyczyn potrzeby wykładni norm prawnych budzących poważne wątpliwości, czy też wywołujących określone rozbieżności w orzecznictwie.

Zażalenie na postanowienie złożył pozwany domagając się uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji pozwany wskazał na rażące naruszenie przez sąd drugiej instancji przepisów postępowania cywilnego poprzez ustalenie istotnej dla sprawy okoliczności (faktu niewypłacalności) wyłącznie na podstawie dowodu z akt postępowania egzekucyjnego pomimo, że tego dowodu sąd nie przeprowadził.

Taka konstrukcja kasacji dowodzi, że jej autor wskazuje na zdarzenie w postaci naruszenia przepisów postępowania. W takiej sytuacji wysilek autora kasacji powinien koncentrować się na wykazaniu przesłanek, które ocenę opisanego zdarzenia kwalifikują jako rażące lub oczywiste uchybienie regułom postępowania. Takiej wartości poznawczej nie posiada oświadczenia autora kasacji. W tym zakresie konstatacja, że ustalenia zostały poczynione na podstawie dowodu nie przeprowadzonego i to pomimo zaprzeczenia prawdziwości twierdzeń powoda przez pozwanego samo w sobie uzasadnia jedynie fakt naruszenia prawa. Aby posiadało cechy rażącego naruszenia nie tylko winno świadczyć o nierzetelności przyjętej metody, lecz dodatkowo wskazywać, że w relacji do metody prawidłowej prowadzi do kwalifikowanego uszczerbku dla wymiaru sprawiedliwości. Wymaga to zatem wskazania konkretnego zagadnienia o prawnym walorze, wymagającego interwencji orzeczniczej ze strony Sądu Najwyższego. Takiej treści kasacja

pozwanego nie zawiera, co usprawiedliwia oddalenie zażalenia po myśli art. 385 kpc w zw. z art. 393 – 18 § 3 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c.

Wskazana przez pozwanego okoliczność w postaci pominięcia wniosku dowodowego a mająca uzasadniać rozpoznanie kasacji, stanowi wyłącznie uzasadnienie podstawy kasacji, co z racji odrębności obu wymagań wyklucza dopuszczalność kasacji (art. 393 – 3 § 1 pkt. 3 w zw. z art. 393 – 5 k.p.c.).